Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 20ής Ιουλίου 2017 *

«Προδικαστική παραπομπή – Αθέμιτες εμπορικές πρακτικές – Οδηγία 2005/29/ΕΚ – Πεδίο εφαρμογής – Εταιρία είσπραξης οφειλών – Καταναλωτική πίστη – Εκχώρηση απαιτήσεως – Φύση της έννομης σχέσης μεταξύ της εταιρίας και του οφειλέτη – Άρθρο 2, στοιχείο γ′ – Έννοια του όρου "προϊόν" – Μέτρα είσπραξης που εφαρμόζονται παράλληλα με την παρέμβαση δικαστικού επιμελητή»

Στην υπόθεση C-357/16,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, Λιθουανία) με απόφαση της 20ής Ιουνίου 2016, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 28 Ιουνίου 2016, στο πλαίσιο της δίκης

«Gelvora» UAB

κατά

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Berger, πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet (εισηγητή) και E. Levits, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Λιθουανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον D. Kriaučiūnas και τις A. Mikočiūnienė και G. Taluntytė,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από την B. Tidore, avvocato dello Stato,

— η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις G. Goddin και A. Steiblytė,

* Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία της οδηγίας 2005/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ και 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές) (ΕΕ 2005, L 149, σ. 22).

2 Η παρούσα αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της «Gelvora» UAB και της Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba (εθνικής υπηρεσίας για την προστασία των δικαιωμάτων των καταναλωτών, στο εξής: υπηρεσία) με αντικείμενο την απόφαση της τελευταίας να επιβάλει στην εν λόγω εταιρία κυρώσεις για αθέμιτες εμπορικές πρακτικές.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Η αιτιολογική σκέψη 13 της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές αναφέρει τα ακόλουθα:

«Για την επίτευξη των κοινοτικών στόχων μέσω της εξάλειψης των εμποδίων στην εσωτερική αγορά είναι αναγκαίο να αντικατασταθούν οι υφιστάμενες αποκλίνουσες γενικές ρήτρες και νομικές αρχές των κρατών μελών. Έτσι, η παρούσα οδηγία θεσπίζει μια ενιαία, κοινή γενική απαγόρευση η οποία καλύπτει τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές που στρεβλώνουν την οικονομική συμπεριφορά των καταναλωτών. Προκειμένου να ενισχυθεί η εμπιστοσύνη των καταναλωτών, η γενική απαγόρευση θα πρέπει να εφαρμόζεται και στις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές που ασκούνται εκτός οιασδήποτε συμβατικής σχέσης μεταξύ ενός εμπορευόμενου και ενός καταναλωτή ή μετά τη σύναψη της σύμβασης και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσής της. Η γενική απαγόρευση έχει καταρτιστεί βάσει κανόνων για τα δύο είδη εμπορικών πρακτικών που είναι κατ' εξοχήν οι πλέον συνήθεις, δηλαδή τις παραπλανητικές εμπορικές πρακτικές και τις επιθετικές εμπορικές πρακτικές.»

4 Το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

γ) "προϊόν": κάθε αγαθό ή υπηρεσία, συμπεριλαμβανομένης της ακίνητης περιουσίας, των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων·

δ) "εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές" (οι οποίες αναφέρονται στο εξής και ως "εμπορικές πρακτικές"): κάθε πράξη, παράλειψη, τρόπος συμπεριφοράς ή εκπροσώπησης, εμπορική επικοινωνία, συμπεριλαμβανομένης της διαφήμισης και του μάρκετινγκ, ενός εμπορευομένου, άμεσα συνδεόμενη με την προώθηση, πώληση ή προμήθεια ενός προϊόντος σε καταναλωτές·

[…]».

5 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία ισχύει για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές, όπως αυτές θεσπίζονται στο άρθρο 5, πριν, κατά τη διάρκεια και ύστερα από εμπορική συναλλαγή σχετιζομένη με ένα συγκεκριμένο προϊόν.»

Το λιθουανικό δίκαιο

6 Ο Lietuvos Respublikos nesąžiningos komercinės veiklos vartotojams draudimo įstatymas (νόμος περί απαγόρευσης των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών προς τους καταναλωτές), της 21ης Δεκεμβρίου 2007, μεταφέρει στο εθνικό δίκαιο την οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές.

7 Το άρθρο 2, σημείο 8, του νόμου αυτού ορίζει την έννοια του «προϊόντος», ενώ το άρθρο 3, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, σημείο 1, προβλέπει, αφενός, γενική απαγόρευση των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών και, αφετέρου, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μια εμπορική πρακτική κρίνεται αθέμιτη.

8 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, σημείο 4, του εν λόγω νόμου, συνιστά παραπλανητική πράξη η παροχή ψευδών πληροφοριών ή πληροφοριών ικανών να παραπλανήσουν τον μέσο καταναλωτή, όσον αφορά την τιμή, τον τρόπο υπολογισμού της ή την ύπαρξη ειδικής πλεονεκτικής τιμής.

9 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, σημείο 1, του νόμου περί απαγόρευσης των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών προς τους καταναλωτές ορίζει ότι πράξη η οποία οδηγεί ή ενδέχεται να οδηγήσει τον καταναλωτή να λάβει απόφαση για εμπορική συναλλαγή την οποία δεν θα είχε λάβει διαφορετικά συνιστά παραπλανητική παράλειψη, εφόσον παραλείπονται ουσιώδεις πληροφορίες που χρειάζεται ο καταναλωτής για να λάβει τεκμηριωμένη απόφαση. Το άρθρο 6, παράγραφος 3, σημείο 3, του νόμου αυτού προβλέπει ότι οι σχετικές με τις τιμές πληροφορίες είναι ουσιώδεις κατά την πρόσκληση για αγορά.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

10 Η Gelvora, ιδιωτική εταιρία είσπραξης οφειλών, συνήψε με τράπεζες συμβάσεις εκχώρησης απαιτήσεων, δυνάμει των οποίων απέκτησε ενοχικές απαιτήσεις, απορρέουσες από συμβάσεις καταναλωτικής πίστης που είχαν συνάψει οι εκχωρούσες τράπεζες με τους καταναλωτές. Στηριζόμενη στις συμβάσεις εκχώρησης που είχε συνάψει, η Gelvora άσκησε κατά των οφειλετών αγωγές για την είσπραξη των απαιτήσεων, σε ορισμένες περιπτώσεις παράλληλα με διαδικασίες αναγκαστικής είσπραξης που είχαν κινήσει δικαστικοί επιμελητές, βάσει τελεσίδικων δικαστικών αποφάσεων.

11 Στο πλαίσιο αυτό, τέσσερις καταναλωτές προσέφυγαν ενώπιον της υπηρεσίας κατά της Gelvora. Η υπηρεσία επέβαλε κυρώσεις στην Gelvora διότι είχε παραβεί τις εθνικές διατάξεις σχετικά με την απαγόρευση των εμπορικών πρακτικών που κρίνονται αθέμιτες.

12 Η υπηρεσία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι εμπορικές πρακτικές της Gelvora στοιχειοθετούσαν παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 1, του νόμου περί απαγόρευσης των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών προς τους καταναλωτές και της επέβαλε πρόστιμο ύψους 3 475,44 ευρώ.

13 Η Gelvora άσκησε ενώπιον του Vilniaus apygardos administracinis teismas (περιφερειακού πρωτοβάθμιου διοικητικού δικαστηρίου του Βίλνιους, Λιθουανία) προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της απόφασης της υπηρεσίας.

14 Με απόφαση της 18ης Μαΐου 2015, το ανωτέρω δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη.

15 Το εν λόγω δικαστήριο διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι η σχέση μεταξύ των οφειλετών και της Gelvora ήταν σχέση μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή και έκρινε ότι η εταιρία αυτή αποτελούσε επαγγελματία που παρέχει στους καταναλωτές προϊόν ή υπηρεσία, ήτοι τη διαχείριση οφειλών.

16 Η Gelvora άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου της Λιθουανίας), το οποίο εκτιμά ότι η επίλυση της ενώπιόν του διαφοράς εξαρτάται από την ερμηνεία της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές.

17 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο της Λιθουανίας) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Εμπίπτει η έννομη σχέση μεταξύ εταιρίας η οποία απέκτησε απαίτηση δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως και του οφειλέτη, φυσικού προσώπου, του οποίου η οφειλή απορρέει από σύμβαση καταναλωτικής πίστεως στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας [για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές];

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, εμπίπτουν στην κατά το άρθρο 2, στοιχείο γ′, της οδηγίας [για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές] έννοια του “προϊόντος” τα μέτρα για την είσπραξη απαιτήσεως, η οποία αποκτήθηκε δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως, από τον οφειλέτη, φυσικό πρόσωπο, του οποίου η οφειλή απορρέει από σύμβαση καταναλωτικής πίστεως συναφθείσα με τον αρχικό δανειοδότη;

3) Εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας [για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές] η έννομη σχέση μεταξύ εταιρίας η οποία απέκτησε απαίτηση δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως και του οφειλέτη, φυσικού προσώπου, του οποίου η οφειλή απορρέει από σύμβαση καταναλωτικής πίστεως και ο οποίος έχει ήδη καταδικασθεί στην καταβολή της με δικαστική απόφαση που έχει καταστεί τελεσίδικη και εγχειρισθεί σε δικαστικό επιμελητή προς εκτέλεση, σε περίπτωση που η εν λόγω εταιρεία εφαρμόζει παράλληλα μέτρα για την είσπραξη;

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα, εμπίπτουν στην κατά το άρθρο 2, στοιχείο γ′, της οδηγίας [για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές] έννοια του “προϊόντος” τα μέτρα για την είσπραξη απαιτήσεως, η οποία αποκτήθηκε δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως, από τον οφειλέτη, φυσικό πρόσωπο, του οποίου η οφειλή απορρέει από σύμβαση καταναλωτικής πίστεως συναφθείσα με τον αρχικό δανειοδότη και στης οποίας την καταβολή αυτός έχει ήδη καταδικασθεί με δικαστική απόφαση που έχει καταστεί τελεσίδικη και εγχειρισθεί σε δικαστικό επιμελητή προς εκτέλεση;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

18 Με τα τέσσερα ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ’ ουσίαν να διευκρινιστεί κατά πόσον εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές η έννομη σχέση μεταξύ ιδιωτικής εταιρίας είσπραξης οφειλών και οφειλέτη ο οποίος δεν εκπλήρωσε τις απορρέουσες από σύμβαση καταναλωτικής πίστης υποχρεώσεις του, σε περίπτωση που η σχετική απαίτηση εκχωρήθηκε στην εταιρία αυτή, και, εφόσον η απάντηση στο ως άνω ερώτημα είναι καταφατική, κατά πόσον οι πρακτικές τις οποίες χρησιμοποιεί η εταιρία προκειμένου να εισπράξει την οφειλή εμπίπτουν στον όρο «προϊόν», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ′, της οδηγίας αυτής. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί εν συνεχεία να διευκρινιστεί κατά πόσον ισχύει η ίδια απάντηση σε περίπτωση που η ύπαρξη της οφειλής επιβεβαιώθηκε με δικαστική απόφαση η οποία διαβιβάσθηκε σε δικαστικό επιμελητή προς εκτέλεση.

19 Όσον αφορά, καταρχάς, το ζήτημα κατά πόσον δραστηριότητα είσπραξης οφειλών μπορεί να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές, πρέπει να υπομνησθεί, αφενός, ότι το άρθρο 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας αυτής ορίζει, με ιδιαιτέρως ευρεία διατύπωση, τις «εμπορικές πρακτικές» ως «κάθε πράξη, παράλειψη, τρόπος συμπεριφοράς ή εκπροσώπησης, εμπορική επικοινωνία, συμπεριλαμβανομένης της διαφήμισης και του μάρκετινγκ, ενός εμπορευομένου, άμεσα συνδεόμενη με την προώθηση, πώληση ή προμήθεια ενός προϊόντος σε καταναλωτές» (απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, CHS Tour Services, C-435/11, EU:C:2013:574, σκέψη 27).

20 Αφετέρου, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές, υπό το πρίσμα της αιτιολογικής της σκέψης 13, η εν λόγω οδηγία εφαρμόζεται στις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές που ασκεί επιχείρηση ακόμη και εκτός οιασδήποτε συμβατικής σχέσης, δηλαδή πριν ή μετά τη σύναψη σύμβασης, ή κατά τη διάρκεια της εκτέλεσής της.

21 Ως εκ τούτου, η φράση «άμεσα συνδεόμενη με την πώληση ενός προϊόντος» καλύπτει κάθε μέτρο που ελήφθη σε σχέση όχι μόνον με τη σύναψη σύμβασης, αλλά και με την εκτέλεσή της και, μεταξύ άλλων, τα μέτρα που ελήφθησαν για την είσπραξη της πληρωμής του προϊόντος.

22 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι οι εκχωρηθείσες στην Gelvora απαιτήσεις απορρέουν από την παροχή υπηρεσίας, ήτοι την παροχή πίστωσης, η αντιπαροχή της οποίας συνίσταται στην επιστροφή της πίστωσης μέσω της καταβολής δόσεων προσαυξημένων με το προκαθορισθέν επιτόκιο.

23 Ως εκ τούτου, δραστηριότητες είσπραξης οφειλών, όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, μπορούν να εκληφθούν ως «προϊόν» κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ′, της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές.

24 Την ως άνω διαπίστωση δεν κλονίζει το γεγονός, στο οποίο αναφέρονται το πρώτο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, ότι τα μέτρα είσπραξης λαμβάνονται από νομικό πρόσωπο το οποίο απέκτησε αξίωση έναντι καταναλωτή κατόπιν της εκχώρησής της από τον αρχικό δανειστή και το οποίο ενεργεί έναντι του καταναλωτή αυτού ως επαγγελματίας.

25 Πράγματι, καίτοι μια εταιρία είσπραξης οφειλών, όπως η Gelvora, δεν παρέχει στον καταναλωτή υπηρεσία καταναλωτικής πίστης αυτή καθαυτήν, εντούτοις, η δραστηριότητα που ασκεί, ήτοι η είσπραξη των απαιτήσεων που της εκχωρήθηκαν, εμπίπτει στην έννοια της –ενδεχομένως αθέμιτης– «εμπορικής πρακτικής», κατά την έννοια της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές, εφόσον τα μέτρα που λαμβάνει είναι ικανά να επηρεάσουν την απόφαση του καταναλωτή σε σχέση με την πληρωμή του προϊόντος.

26 Στο πλαίσιο αυτό, στο έγγραφο με τίτλο «Κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με την εκτέλεση/εφαρμογή της οδηγίας 2005/29/ΕΚ για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές», της 25ης Μαΐου 2016 [SWD(2016) 163 τελικό], η Επιτροπή αναφέρει ότι οι δραστηριότητες είσπραξης οφειλών θα έπρεπε να θεωρούνται εμπορικές πρακτικές μετά την πώληση. Επιπλέον, από τα παραδείγματα που παραθέτει η Επιτροπή στο έγγραφο αυτό προκύπτει ότι πολλά εθνικά δικαιοδοτικά όργανα φρονούν ότι οι δραστηριότητες των εταιριών είσπραξης εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής.

27 Αφενός, οι όροι είσπραξης της οφειλής ενός καταναλωτή ενδέχεται να έχουν σημασία διότι δύνανται να επηρεάσουν καθοριστικά την απόφαση του καταναλωτή να συνάψει σύμβαση, κυρίως οσάκις τα μέτρα που λαμβάνονται ενόψει της είσπραξης είναι του είδους των επίμαχων στην υπόθεση της κύριας δίκης.

28 Αφετέρου, τυχόν μη εφαρμογή της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές όσον αφορά τις ενέργειες για την επιστροφή της πίστωσης σε περίπτωση εκχώρησης απαιτήσεων θα μπορούσε να διακυβεύσει την πρακτική αποτελεσματικότητα της προστασίας που παρέχει στους καταναλωτές η οδηγία αυτή, καθότι οι επαγγελματίες θα επιχειρούσαν ενδεχομένως να διαχωρίσουν το στάδιο είσπραξης, ούτως ώστε να μην υπόκεινται στις προστατευτικές διατάξεις της εν λόγω οδηγίας.

29 Τέλος, για τον ίδιο λόγο, το γεγονός ότι το απαιτητό της οφειλής επιβεβαιώθηκε με δικαστική απόφαση και ότι η εταιρία είσπραξης οφειλών λαμβάνει, παράλληλα με τη διαδικασία αυτή εκτέλεσης, άλλα αυτοτελή μέτρα είσπραξης δεν έχει καμία επίπτωση στην απάντηση που δόθηκε.

30 Συγκεκριμένα, πέραν του γεγονότος ότι η λήψη τέτοιων μέτρων παράλληλα προς μια επίσημη διαδικασία εκτέλεσης μέσω δικαστικού επιμελητή ενδέχεται να παραπλανήσει τον οφειλέτη σε σχέση με το είδος της έναντι αυτού διαδικασίας, η πρακτική αποτελεσματικότητα της προστασίας που εξασφαλίζει στον καταναλωτή η οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές απαιτεί να υπόκειται ο επαγγελματίας, ο οποίος αποφάσισε να ενεργήσει αυτόνομα ενόψει της είσπραξης των οφειλών, στις διατάξεις της οδηγίας αυτής για τα μέτρα εκείνα που λαμβάνει ιδία πρωτοβουλία, παράλληλα προς μια διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης.

31 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, η οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές έχει την έννοια ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της η έννομη σχέση μεταξύ εταιρίας είσπραξης οφειλών και οφειλέτη ο οποίος δεν εκπλήρωσε τις απορρέουσες από σύμβαση καταναλωτικής πίστης υποχρεώσεις του, σε περίπτωση που η σχετική απαίτηση εκχωρήθηκε στην εταιρία αυτή. Οι πρακτικές τις οποίες χρησιμοποιεί η εταιρία αυτή προκειμένου να εισπράξει την οφειλή εμπίπτουν στον όρο «προϊόν», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ′, της εν λόγω οδηγίας αυτής. Στο πλαίσιο αυτό, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι η οφειλή επιβεβαιώθηκε με δικαστική απόφαση και ότι η απόφαση αυτή διαβιβάσθηκε σε δικαστικό επιμελητή προς εκτέλεση.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δέκατο τμήμα) αποφαίνεται:

Η οδηγία 2005/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ και 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές), έχει την έννοια ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της η έννομη σχέση μεταξύ εταιρίας είσπραξης οφειλών και οφειλέτη ο οποίος δεν εκπλήρωσε τις απορρέουσες από σύμβαση καταναλωτικής πίστης υποχρεώσεις του, σε περίπτωση που η σχετική απαίτηση εκχωρήθηκε στην εταιρία αυτή. Οι πρακτικές τις οποίες χρησιμοποιεί η εταιρία αυτή προκειμένου να εισπράξει την οφειλή εμπίπτουν στον όρο «προϊόν», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ′, της εν λόγω οδηγίας. Στο πλαίσιο αυτό, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι η οφειλή επιβεβαιώθηκε με δικαστική απόφαση και ότι η απόφαση αυτή διαβιβάσθηκε σε δικαστικό επιμελητή προς εκτέλεση.

(υπογραφές)